

Bécsi aniksz

[2013. március]

A Ringen,
a Goethe-szobornál
két amerikai lány kér meg, hogy lefotózzam.

Kezem meg-megremeg a
gépen, Goethe miniszter és költő hallgat
közel két évszázada,
ismeri ezt a hatásszünetet,
amelyért néha-néha átruccant
Weimarból a lerge Itáliába,
hogy tengerentúli delnők
vessék rá mételyes tekintetük
és jenki köntösük.

Bécsben tombol a nyár, a zöld,
a Hofburgban büszke lovak,
császári csődörök, mintha ökoprogram keretében
emelnék rátartian a fejük a magasba,
a magasba,
hol tisztább a levegő,
szinte harapni lehet,
hol úgy, mint égi abrakot,
hol úgy, mint talaj menti transzcendenciát.

A Ringen elvetélt istennők
suhannak, mint ildomos, kissé félszegen,
hisz nehéz nekik ez a Föld,
húzóssabb itt a gravitáció,
és új még e költemény, amelybe, ki tudja,
kapnak-e vagy
sem, landolási engedélyt.

A Volksgartenben a multikult
Monarchia lányai és fiai
lehajtott fővel keresik a szót, a szótárt,
az ököljogot, a pallost.

Boldog népek.
Mögöttem Faust doktor egyezkedik Mefistóval,
kígyózó sorokban áll mögém a világ,
hogy fényképezkedjen a költővel.

Sissy szoknyája lebben, ő perdül elé
Andrássy gróffal,
most érkezett egy finom kis analízisről
Freud doktor úrtól.
A doktor piromániás tudósok rózsabokrai
mögül lesi őket,
majd könnyed eleganciával áll mögéjük.
Rilke átsétál az Imperial Kávézóból,
ahol unta már a csevelyt

az Angyallal,
Mozart előzékenyen tessékeli maga elé
Beethovent, még duruzsolna is a fülébe
valami melodikusat,
majd zavartan észbe kap,
s odébb kullog a sorban.
Néhány értetlen, csellengő katona
is itt terem a Vindobonások közül,
méregetik egymást a Fekete seregesekkel,
kell is nekik ez a fotográfias haccacaré,
együtt húznak el egy közeli csehóba.
Latour elegánsan emeli le nyakáról, majd
hajítja a katonák közé a lasszót,
ejnye-bejnye, uraim, hát
a szolgálat, a protokoll és a ceremónia,
mondja, majd
néhányukat visszavonja a díszőrségbe.

Klimt bukkan fel, csupa derús színekben,
maszatosan lépett
ki imént egy festményéből,
parasztwertherek is idetévednek a piacokról,
szorongatják, ahogy azt kell, hónuk alatt,
tetves diáriumaikat, no meg az Írást,
Bornemisza Péter a börtönétlapot is megreformálva
szöki ide kassai zárkájából és saját középkorából,
Bécsnek városába, ide, magyar betűket vetni,
Eminescu Veronica-kendőt lobogtat révedezőn
egzisztenciáifilozófusai szeme előtt.

Milyen fényképalbum lesz ez,
Atyaúristen!

Marie Antoinette elegánsan visszailleszti
fejét egy pillanatfelvétel erejéig,

mindenki itt van velem,
lehetek hát magányos préda, akihez
éji vándordalt írnak,
akihez kis éji zenét komponálnak,
akit esettanulmányban futtatnak be,
akit behívnak a császári seregbe,
kurucként labanc bundában, majd fordítva,
kifordítom, befordítom, mégis bunda a bunda,

aztán becsalogatnak holmi
metafizikus fénybe, előhívatni
e profán istenségről a legsikerültebb képeket.

De ekkor halkan,
a legnagyobb csendben
leszáll a talapzatról Johann Wolfgang úr,
könnyed mozdulattal söpri félre
az úri népet, az intelligenziát meg a csőcseléket,

és hozzánk jön, egyenest,
senki máshoz, mihozzánk,

fölemeli a lenge amerikai turista lányokat,
megpördíti őket a levegőben,
dupla lutz, és tripla lutz,
és suhannak el, el az amerikai lányok,
más madárrepülőkhöz,
más sturmundrangókba,
más szavakba,
más szótörténetekbe,
más welltiteraturokba,
más planétajárások íveibe,
fölkapja, röpteti, röpteti őket,

el, el, csak el az én szemem elől,
el az amerikai lányokat,
tökélyre gömbölyített kebleikkel,
tökélyre simított idomaikkal,
csupa test fenségükkel,
csupa érosz, mételyes tekintetükkel,

és el, és mindörökre el,

vissza egy másik, hajdani,
kamaszkori versembe,
amit nélkülük éltem át.

Ennyit tesz,
majd könnyedén visszalép a talpazatra
Johann Wolfgang Goethe költő és
Kegyelmes Úr.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Balázs Tibor

Látó Szépirodalmi Folyóirat